

Δημιουργική ασάφεια... και εκπαίδευση

Συναδέλφισσες, οι

Από την πρώτη στιγμή της κυβερνητικής αλλαγής τονίζουμε πως η κατεδάφιση της πολιτικής των μνημονίων, η ικανοποίηση των αιτημάτων μας αλλά και η δικαίωση των αγώνων των εργατικού και εκπαιδευτικού κινήματος, αποτελούν το μέτρο της κρίσης μας για την πολιτική της κυβέρνησης και καθορίζουν τις προτάσεις και τις επιλογές μας εντός του Συλλόγου Εκπαιδευτικών ΠΕ Καβάλας.

Με αυτό το πνεύμα κρίνουμε την πολιτική και τις εξαγγελθείσες νομοθετικές πρωτοβουλίες στο χώρο της εκπαίδευσης, που τις πληροφορούμαστε μέσα σε ένα κλίμα ασάφειας, έλλειψης διαλόγου, αλληλοαναιρούμενων θέσεων και παλινωδιών από την πλευρά της κυβέρνησης.

Δεν διατεινόμαστε ότι υπάρχει η δυνατότητα μιας «εδώ και τώρα» αλλαγής όλου του πολυδαίδαλου νομοθετικού πλαισίου που διέπει τη λειτουργία της Γενικής Εκπαίδευσης, ενός πλαισίου που φέρει επάνω του το αποτύπωμα της πενταετούς μνημονιακής βαρβαρότητας, αλλά και της μακρόχρονης νεοφιλελεύθερης-αγοραίας προσαρμογής του δημόσιου σχολείου. Όμως, οι πρώτες επιλογές στην πολιτική του Υπουργείου Παιδείας δείχνουν ατολμία, στενό διαχειριστικό πνεύμα και υποχώρηση στις έξאלλες πιέσεις του μνημονιακού μπλοκ μέσα κι έξω από την εκπαίδευση!

Το μεγάλο βήμα για την κατάργηση της αξιολόγησης μένει ατελές. Η παράλειψη της καθολικής κατάργησης κάθε διάσπαρτης στη νομοθεσία αναφοράς στην αξιολόγηση, αλλά και η διακηρυκτική επιμονή του Υπουργείου σε μια νέα αξιολόγηση-«αποτύπωση», μας κάνει να μην εφησυχάζουμε! Την ίδια ατολμία και υπαναχώρηση έδειξε το Υπουργείο σχετικά με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο των πειραματικών σχολείων και την αριστεία, αλλά και με την απαράδεκτη «τακτοποίηση» των μνημονιακών Περιφερειάρχων σε θέσεις Σχολικών Συμβούλων με το πέρας της θητείας τους. Την ίδια ατολμία ομολόγησε και ο Υπουργός Παιδείας που, απολογούμενος στα κανάλια, ανέφερε ότι αλλάζουν μόνο 10 από τα 80 άρθρα του νόμου Διαμαντοπούλου για τα ΑΕΙ, ενός ακραίου νεοφιλελεύθερου νόμου που κατεδάφισε το ελληνικό Πανεπιστήμιο.

Στα νομοθετικά κείμενα του Υπουργείου Παιδείας και στη ρητορική της περιόδου **δεν υπάρχει καμιά αναφορά στην ικανοποίηση των αιτημάτων και των αναγκών της εκπαίδευσης που άπτονται των δημοσιονομικών και μνημονιακών δεσμεύσεων της χώρας.** Μία άλυτη εξίσωση, χωρίς ευσίωνες προβλέψεις, αποτελεί το ζήτημα των διορισμών, ενώ δεν υπάρχουν απαντήσεις στα πιεστικά ζητήματα του νηπιαγωγείου, της ειδικής αγωγής, των αναπληρωτών, των συγχωνεύσεων, του υποσιτισμού των μαθητών, της υποχρηματοδότησης των σχολείων και φυσικά στο αίτημα για αποκατάσταση των μισθών των εκπαιδευτικών.

Μεγάλες είναι οι αντιφάσεις και οι παλίνδρομες κινήσεις του Υπουργείου στο ζήτημα της επιλογής στελεχών. Ένα ζήτημα για το οποίο το εκπαιδευτικό κίνημα, σε αυτή τη συγκυρία, έχει δύο στοχεύσεις: Η μία είναι να αποκαθλωθεί όλος ο διοικητικός μηχανισμός των προθύμων αξιολογητών. Όλων αυτών δηλαδή, που σε μια ιστορική στιγμή για τον κλάδο, στη μάχη που έδωσε ενάντια στον επαγγελματικό του αφανισμό, έγιναν το μακρύ χέρι της εξουσίας για την επιβολή της άγριας μορφής του επιθεωρητισμού, της χειραγώγησης και των απολύσεων στο χώρο της εκπαίδευσης! Η δεύτερη στόχευση είναι να τύχει επεξεργασίας και προβολής ένα πλαίσιο δημοκρατικής λειτουργίας του σχολείου, που θα συμβαδίζει με την απαίτηση για βαθιές τομές στη δομή και στο περιεχόμενο της εκπαίδευσης.

Το Υπουργείο δεν ικανοποιεί αυτές τις στοχεύσεις. **Δεν αποκαθλώνει το μηχανισμό των αξιολογητών και όλων αυτών που πρόθυμα υπήρξαν αρωγοί τους. Αντίθετα περιγράφει ένα**

σύστημα στο οποίο καθρεφτίζεται η άνετη επανεπιλογή τους και η «δημοκρατική» τους νομιμοποίηση. Τους απαντάμε πως μπορούμε καλύτερα χωρίς τις υπηρεσίες τους!

Στο ζήτημα της επιλογής των διευθυντών των σχολικών μονάδων υπονομεύεται διπλά το θετικό μέτρο της συμμετοχής του συλλόγου διδασκόντων. Γιατί πρώτον, μια τέτοια εξέλιξη δεν έχει αξία, αν δεν αλλάξει ριζικά το πλαίσιο λειτουργίας του σχολείου, αν δεν καταργηθούν τα καθηκοντολόγια, αν δεν αναμορφωθεί ο ρόλος του διευθυντή και του συλλόγου διδασκόντων, αν δεν απαντηθεί το ερώτημα «ποιον θα εκπροσωπεί ο διευθυντής; Το σχολείο και το σύλλογο διδασκόντων ή τη Διοίκηση;» Και δεύτερον, γιατί με τα πάνω-κάτω στα ποσοστά δημοκρατίας και συμμετοχής του συλλόγου διδασκόντων στην επιλογή των διευθυντών και χωρίς την αλλαγή του πλαισίου, κινδυνεύει ο σύλλογος διδασκόντων να χρησιμοποιηθεί ως άλλοθι για τα δειλά και άτολμα βήματα της κυβερνητικής πολιτικής στο χώρο της εκπαίδευσης. Συγκεκριμένα ο τρόπος ορισμού των θέσεων επιπρόσθετης ευθύνης, αποδεικνύει και τον ρόλο που το Υπουργείο Παιδείας προσδοκά να επιτελέσουν οι συνάδελφοι που θα ορισθούν. Για τον Δντή του σχολείου ειδικότερα, η προτεραιότητα των «μετρήσιμων κριτηρίων» και η κολοβή συμμετοχή των Συλλόγων Διδασκόντων, στη διαδικασία εκλογής του, αποδεικνύει ότι το Υπουργείο αρνείται να εμπιστευτεί τους τελευταίους και προτάσσει τα μετρήσιμα «προσόντα» με τα οποία φρόντισαν να εξοπλιστούν τα περισσότερα «στελέχη», ώστε να αγκιστρωθούν στις αντίστοιχες θέσεις. **Εάν η στόχευση του Υπουργείου είναι το δημοκρατικό σχολείο, δεν έχει παρά να υιοθετήσει χωρίς ακρωτηριασμούς, ουσιαστικές δημοκρατικές διαδικασίες για την διαχείριση του σχολείου, χωρίς ιεραρχικές και εξουσιαστικές λογικές που έχει αποδειχτεί περίτρανα ότι ακυρώνουν τη δημοκρατική λειτουργία του. Αναμένουμε λοιπόν ο εκπρόσωπος του Σχολείου να ορισθεί με την 100% εκλογή του από το Σύλλογο Διδασκόντων.** Οι Σύλλογοι Διδασκόντων έχουν αποδείξει πλείστες φορές στο παρελθόν ότι έχουν την ωριμότητα να αντισταθούν στις προσπάθειες αποδόμησης και απαξίωσης και του δημόσιου σχολείου και της δημοκρατίας μέσα σ' αυτό. Άλλωστε οι ίδιοι εκπαιδευτικοί είναι αυτοί που καλούνται να εμπνεύσουν με τα ίδια ιδανικά και να καλλιεργήσουν την κριτική σκέψη στους μαθητές.

Για το λόγο αυτό καταγγέλλουμε όλους όσους ασχημονούν κατά των εκπαιδευτικών της τάξης και της πράξης απαξιώνοντας τη συμμετοχή των συλλόγων διδασκόντων στη λειτουργία των σχολείων και την επιλογή των οργάνων τους! Όλους αυτούς από το συνδικαλιστικό κατεστημένο που υποκλίθηκαν στην επέλαση του «νέου σχολείου» της αγοράς και στο χτύπημα των εκπαιδευτικών, όσους στήριξαν την επιλογή των στελεχών της αξιολόγησης στα στεγανά συμβούλια της κομματικής συναλλαγής και σήμερα χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την απουσία των αιρετών και των συμβουλίων από τις κρίσεις, ενώ στην πραγματικότητα οδύρονται, γιατί χάνουν τον πελατειακό χαρακτήρα της συνδικαλιστικής τους ύπαρξης.

Διεκδικούμε ένα δημοκρατικό-συλλογικό πλαίσιο λειτουργίας του σχολείου, με κυρίαρχο ρόλο και λόγο στο σύλλογο διδασκόντων σε όλες τις εκφάνσεις της λειτουργίας του, με έναν εκπαιδευτικό του σχολείου ως αιρετό και ανακλητό εκπρόσωπο του συλλόγου διδασκόντων και της σχολικής μονάδας, χωρίς προνόμια και με ανώτατο όριο θητείας. Τον ίδιο προσανατολισμό και την αντίληψη της πιο πλατιάς συμμετοχής του συνόλου των εκπαιδευτικών διατηρούμε και για την επιλογή των Διευθυντών Εκπαίδευσης. Πιστεύουμε επίσης ότι αποτελούν ώριμες αναγκαιότητες η κατάργηση των Περιφερειακών Διευθύνσεων της ασφυκτικής συγκεντρωτικής εποπτείας, η κατάτμηση των υδροκέφαλων Διευθύνσεων (πχ Α' Αθήνας) όπως και η αντικατάσταση των σχολικών Συμβούλων με συλλογικές, διεπιστημονικές (από εκπαιδευτικούς, ψυχολόγους, ειδικούς παιδαγωγούς, λογοθεραπευτές, κοινωνικούς λειτουργούς κ.α.) δομές συνδρομής επιμόρφωσης και παιδαγωγικής υποστήριξης των σχολείων και των εκπαιδευτικών, που η αναγκαιότητα και το περιεχόμενό τους θα καθορίζεται από τους συλλόγους διδασκόντων.

Τα παραπάνω μαζί με τις διεκδικήσεις μας για την ανάταξη του δημόσιου σχολείου, τον αναπροσανατολισμό στη δομή του, στο περιεχόμενό του, στα βιβλία, στα αναλυτικά προγράμματα, αλλά για και την επανακατοχύρωση των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, αποτελούν τις σταθερές των αγώνων μας και κατατείνουν στη **διεκδίκηση ενός δημοκρατικού, σύγχρονου, συνολικού πλαισίου για τη γενική εκπαίδευση, μια εκπαίδευση στην υπηρεσία των κοινωνικών και μορφωτικών αναγκών.**

Ένα δημόσιο σχολείο ίσων για όλους...